

Hồi Thứ Hai Mươi Bốn

KIM TIỂU SƠN LẠI LÊN QUAN GIA TRANG

Tên chính đình của Mặc Vân Cốc, đêm nay bày mười bàn rượu đầy ắp. Trừ một bàn bên trên, còn lại tất cả không phân lớn nhỏ đều cùng ngồi với nhau. Trường hợp này chưa từng có từ khi Mặc Vân Cốc khai mở đến nay.

Thủy Hành Vân ngồi ở bàn tiệc trên, vẫn là tác phong của bốn thế ma vương, ăn nói nghiêm nghị lạnh lẽo, cao ngạo. Đương nhiên, một người đã chịu qua những biến cố lớn lao sau khi thức tỉnh lại tức nhiên có thể biết trước kia sai lầm, ngày nay phải sửa đổi. Huống hồ đó là một người bệnh đã già lão. Trong tiệc rượu này, tất cả các đệ tử của Mặc Vân Cốc đối với việc còn sống sót của lão cốc chủ, không ngừng chạm ly chúc mừng. Đối với sự trở về của Thủy Nhị, thay phiên nhau tung hô mừng rỡ. Lúc này, Thủy Hành Vân lại hỏi Kim Tiểu Sơn:

– Vừa rồi, tiểu tử nhắc đến a đầu Tiền Phụng cuối cùng là việc gì?

Kim Tiểu Sơn chậm rãi nói:

– Cách đây hơn một trăm dặm trong thung lũng núi đó có một căn nhà ngói xây dựng tinh xảo. Hôm đó, tuyết rơi nhiều, tiểu tử muốn đến đó tránh tuyết nhưng phát hiện Tiền Phụng bị con của họ Quan và một nữ tử tên Miêu Thanh Thanh. Hai người trói Tiền Phụng trên chiếc ghế. Đến lúc tiểu tử cứu được Tiền Phụng, nàng không nói đến nguyên nhân đi tìm tiểu tử. Mãi đến lúc sắp đến thôn Lão Kim Khoáng, nàng mới nói. Thì ra, họ Quan ở thôn Lão Kim Khoáng đột nhiên gọi người trong thôn nội trong ba tháng phải dọn đi. Đến lúc đó, họ nói sẽ san bằng thôn Lão Kim Khoáng.

Thủy Hành Vân vừa nghe, cười lạnh một tiếng nói:

– Ta đang muốn tìm đến nhà họ Quan, lão lại hạ độc thủ trước người trong thôn. Tổ bà nó, ta tha hấn không được rồi.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Dứt khoát hai việc làm một. Qua mấy ngày nữa vết thương nhỏ của tiểu tử lành hẳn, tiểu tử sẽ đi một chuyến đến thôn Lão Kim Khoáng, tìm đến lão độc vật họ Quan.

Thủy Hành Vân chợt nói:

– Những ngày tháng đại thúc ở thôn Lão Kim Khoáng, a đầu Tiền Phụng đối đãi với ta thật hiếu kính. Ta dự định một thời gian nữa tiểu tử mi đi đón a đầu vào ngụ trong Mặc Vân Cốc, nhưng chỉ sợ phụ thân a đầu không đồng ý. Còn việc tìm đến nhà họ Quan đó là sau này. Tiểu tử không nên quên lão tặng tượng Kim bồ tát cho Tư Đồ phủ ở Lạc Dương, đó chính là bảo vật của Mặc Vân Cốc ta.

Lúc này, Lâm Đồng cũng nghiêng răng hỏi:

– Họ Quan mê mặc nhị phu nhân. Bảo vật của Mặc Vân Cốc không chỉ bị trộm đi một tượng Kim Bồ Tát mà thuộc hạ thấy còn có...

Thủy Hành Vân đột nhiên nói:

– Cái gì mê hoặc nhị phu nhân? Mụ ta không phải là phu nhân, cũng không phải ai mê hoặc. Bọn chúng cấu kết gian dân, mưu đoạt Mặc Vân Cốc. Giờ chân tướng đã rõ, đôi bên phải kết liễu ân oán.

Lâm Đồng vội thi lễ nói:

– Thuộc hạ thất lễ chỉ vì thường ngày gọi quen rồi, nhất thời khó có thể thay đổi, cốc chủ lượng thứ.

Thủy Hành Vân khoát tay nói:

– Bỏ đi, chỉ chờ một ngày sáng sủa, chúng ta quyết định cách nào tìm được hai tên hung phạm này giải quyết xong công án.

Vừa uống rượu, Kim Tiểu Sơn nói:

– Đại thúc có biết Ngũ Nguyệt Hoa trang ở nơi nào? Tiểu tử chuẩn bị đi thám thính. Có lẽ họ Quan lại trở về Ngũ Nguyệt Hoa trang không chừng.

Thủy Hành Vân đáp:

– Mặc Vân Cốc có mấy món bảo vật. Đừng nói gì khác, trong đó có một con mã não xích long giá trị liên thành. Con xích long này dài gần một thước, cao nửa trượng, năm móng dài sinh động như thật. Giá trị tuyệt đối của nó không chỉ là do khắc bằng mã não hoặc kỹ thuật chế tạo tinh xảo mà là trong bụng xích long này có dòng chảy nước xanh luân lưu đặt vào tay lắc động có thể phát ra tiếng nước róc rách. Nghe nói nguồn gốc từ Hắc Long giang, vùng đất đông bắc gọi là thủy đảm mã não. Tương truyền mười vạn năm trước, mã não khi kết thành hình đá để lại một dòng nước chảy ngưng kết trong nội thể. Sau đó, vào tay một nghệ nhân mới điêu khắc thành con xích long này, đủ biết có được nó không phải là dễ.

Lúc này, Thủy Nhị ngồi ở bên phải Thủy Hành Vân kêu lên:

– Lúc nhỏ con thường thấy qua con xích long này. Con biết phụ thân cũng rất thích.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Nghe ra so với tượng Bồ Tát Vàng còn đáng tiền hơn.

Thủy Hành Vân nói:

– Tiền bạc còn có giá, bảo vật thì vô giá. Tiểu Sơn, nhớ lại khi đại thúc gặp tiểu tử cơ hồ bệnh đói chết trong khách điểm nhỏ ở tiểu trấn Trùng Dương. So với Mặc Vân Cốc của đại thúc thì khách điểm nhỏ ấy kể làm gì.

Kim Tiểu Sơn cười đáp:

– Người vùng đất chật hẹp, tính khí nhỏ mọn. Kể ra tiểu tử vận may đúng lúc gặp được đại thúc.

Thủy Hành Vân cười vui rồi mới dẫn dò Lâm Đồng:

– Kể từ ngày mai, mi phải người đi thám thính Ngũ Nguyệt Hoa trang ở nơi nào. Ngoài ra, mi còn cho người đi gọi tám võ sĩ rời bỏ chức vụ ở Mặc Vân Cốc trở về đây. Nhưng việc này ta nhắc nhở mi một chút, muốn tìm người đã bỏ từ lâu trước phải đến Hắc Thủy Lĩnh tìm được Lang Lão Đại, hẳn nhất định biết những người còn lại ở đâu.

Lâm Đồng lập tức ứng tiếng đáp:

– Sáng sớm ngày mai thuộc hạ lập tức hành động.

o O o

Sắp qua mồng tám tháng chạp, trong đại đình của Mặc Vân Cốc, Thủy Hành Vân đang ôm một cái bồn than hồng nhỏ, nói với Kim Tiểu Sơn:

– Vết thương của mi đã bớt rồi, chuyển này ra khỏi cốc trước tiên mi phải làm hai việc.

Kim Tiểu Sơn vội đáp:

– Xin đại thúc cứ dặn dò.

Thủy Hành Vân nhìn ra ngoài đại đình, sắc trời đã chập choạng tối. Lão thở dài một tiếng nói:

– Sớm muộn không tránh khỏi một trận sát đấu, cũng không biết phái người đi tìm bọn Lang Lão Đại có tìm được không?

Kim Tiểu Sơn hỏi lại:

– Đại thúc có phải muốn tiểu tử đi Hắc Thủy Lĩnh tìm người?

Lắc đầu, Thủy Hành Vân đáp:

– Mi không biết, họ có đi chưa hẳn đã tìm được. Hôm nay mi thu thập hành lý, sáng sớm mai đi thôn Lão Kim Khoáng, có thể đón được a Phụng đến Mặc Vân Cốc là tốt nhất. Nhưng nếu Tiền chưởng quầy không yên tâm, không ngại gì nhất tề mời hai cha con họ Tiền đến đây.

Kim Tiểu Sơn vội gật đầu nói:

– Sáng sớm mai Tiểu Sơn lên đường, không đến cáo từ đại thúc.

Thủy Hành Vân nói:

– Còn nữa, cũng khi đến thôn Quá Sơn Lãnh có thể tìm mời được Biển đại thúc đến đây là hay nhất.

Kim Tiểu Sơn vừa nghe, vội hỏi:

– Biển Hòa là cao nhân thế ngoại, lão có chịu đến Mặc Vân Cốc chúng ta không?

Thủy Hành Vân nhẹ gật đầu nói:

– Có lẽ được.

Kim Tiểu Sơn không hiểu nên hỏi lại:

– Tại sao đại thúc nắm chắc như thế?

Cười nhạt một tiếng, Thủy Hành Vân nói:

– Vì lão đã sớm biết Thủy Hành Vân ta, lão cho rằng ta không biết lão. Ha ha ha...

Trong lòng Kim Tiểu Sơn đang nghĩ:

“Lão ta nói đại thúc có bệnh quý thường mà đại thúc sớm nhận ra người này, như vậy cuối cùng là việc gì chứ?”

Đột nhiên, Thủy Hành Vân nói:

– Thuận tiện báo cho Biễn đại phu, bệnh quý thường của ta không uống thuốc mà hết rồi. Đa tạ lão đã lo lắng cho ta. Ha ha ha...

Nhìn thấy đại thúc cao hứng, Kim Tiểu Sơn cười nói:

– Tiểu Sơn nhất định mời được Biễn đại phu đến Mặc Vân Cốc mấy ngày.

Không ngờ Thủy Hành Vân nói:

– Không phải vậy, mà là mời lão dọn nhà đến Mặc Vân Cốc. Ngày mai khi đi mang theo một ngàn lượng bạc để làm lễ mời. Không nên quên.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Đại thúc cứ yên tâm. Việc này Tiểu Sơn nhất định lo liệu chu toàn.

o O o

Hắc Thủy Lĩnh ở trong núi hoang phía Lam Quan, từ Mặc Vân Cốc muốn đến Hắc Thủy Lĩnh chỉ phần vượt núi trèo đèo cũng phải đi liên tiếp năm ngày. Năm đó sau khi Lang Lão Đại quyết tâm gia nhập vào Mặc Vân Cốc, không bao lâu, Lang Lão Đại tự động từ bỏ chức vụ võ sĩ Mặc Vân Cốc trở về Hắc Thủy Lĩnh sống ung dung.

Hôm nay, Lang Lão Đại trên lưng giắt đôi búa gắn lên núi săn thú. Thú rừng trong núi mùa đông rất nhiều, ngay cả báo hoa cũng thường xuất hiện. Nhưng hôm nay, Lang Lão Đại không gặp may, chỉ săn được có ba con thỏ rừng. Tuyết trắng trong núi phản ánh bóng người cao to của lão.

Lúc này lão đã di chuyển sang chân núi Đại Sơn. Đương nhiên là nhìn về phía ngôi nhà nhỏ của mình, bất giác giật mình. Vì trên bậc thang đá trước cửa nhà, một người đang đứng, trên mặt phủ khăn vải, áo khoác màu lam dày quần quanh người thật kín, thân thể cao to. Hiển nhiên là đang đợi chờ mình...

Lang Lão Đại thầm nghĩ:

“Người này là ai?”.

Lại nhìn khắp xung quanh cũng chỉ có một người này. Chậm rãi rút ra một cây búa, Lang Lão Đại bảo vệ trước ngực. Cự ly còn xa ngoài năm trượng, lão vung tay ném cây búa trong tay ra. Chợt nghe một tiếng “Bịch”, cây búa cắm vào nhánh cây gần bên người đó đang đứng. Quay người lại, người đó kêu lên:

– Lang Lão Đại.

– Là Lâm tổng quản?

Buổi trưa, Lâm Đồng đã đến đây rồi, nhưng chỉ chờ ngoài cửa chứ không phá cửa mà vào, chỉ nghe Lâm Đồng lên tiếng:

– Hảo bằng hữu mấy năm không gặp, vừa gặp nhau đã vung một búa là ý gì?

Cười ha hả, Lang Lão Đại nói:

– Trong Đại Sơn có người tìm đến cửa, ta không thể không đề phòng.

Lâm Đồng kéo tay Lang Lão Đại quan tâm hỏi:

– Mi sao rồi, mấy năm nay sống thế nào?

Lang Lão Đại ưỡn ngực nói:

– Không xòe tay xin người, tâm hồn an nhiên thoải mái.

Đoạn vừa nhắc con thú rừng trong tay lên vừa nói:

– Vào nhà đi, đốt lửa nướng thịt thỏ, chúng ta uống rượu nhắm với thịt thỏ.

Lâm Đồng cười nói:

– Hảo ý, hảo ý!

Hai người vào trong nhà đốt lửa lên, lúc này Lâm Đồng mới nói với Lang Lão Đại:

– Lần này ta tới đây để mời đại gia trở về Mặc Vân Cốc.

Lang Lão Đại nói:

– Ta không về Mặc Vân Cốc, tổ bà nó, đồ con rùa làm ta tức không chịu nổi. Ngay cả cốc chủ cũng tức giận bỏ đi, không biết sống chết ra sao? Thích cái gì mà làm việc cho bọn hỗn tạp đó, chỉ bằng một mình sống trong Đại Sơn không tranh đua với đời.

Cười ha hả, Lâm Đồng nói:

– Lang Lão Đại, mi vẫn nóng nảy như xưa, phải nghe ta nói hết đã. Trong lòng mi nghĩ gì, không phải ta không biết.

Lang Lão Đại hỏi:

– Mụ đã ban bố cho mi những gì khiến cho mi từ xa đến đây làm thuyết khách?

Lâm Đồng hừ lạnh một tiếng, nói:

– Từ khi các vị bỏ đi, ta cũng mặt dày đến Phụng Vũ Kiều làm kẻ giữ cầu.

Lang Lão Đại vỗ đùi giận mắng:

– Tổ bà nó, khinh người quá đáng!

Lâm Đồng lại tiếp lời:

– Ta nói cho mi rõ. Sau khi cốc chủ mất tích, các vị cũng đi rồi, bọn già chúng ta đều bị kẻ khác chà đạp trên đầu mà đi. Tên biểu huynh giả mạo của phu nhân cũng tuyên bố làm Mặc Vân Cốc chủ, hai người họ hiển nhiên đã thành phu thê rồi.

Lang Lão Đại giận mắng:

– Mẹ nó! Cốc chủ vì thấy mục là sư muội của mình, lại có trần trối lúc lâm chung của sư phụ nên nhẫn nhịn mục đến lúc này. Lang Lão Đại ta là người thứ nhất không phục.

Hắn ngừng một lát, lại nói:

– Lang Lão Đại ta thà ăn cháo loãng của mình chúa, chứ không ăn rượu thịt của bọn gian thần. Muốn ta về? Đừng nhiều lời vô ích.

Lâm Đồng cười nói:

– Lúc đầu ta bị dày đến Phụng Vũ Kiều, nhất thời giận đến chỉ muốn bỏ đi nhưng mà thiếu cốc chủ còn đó. Hơn nữa phía Phụng Vũ Kiều cũng thoải mái, sớm tối chỉ mong cốc chủ trở về thì tốt rồi, cho nên ta nghĩ không làm tổng quan Mặc Vân Cốc cũng được, có câu “chỉ nguyện làm thân cây đại thụ chứ không làm quân sư cho ác nhân”. Lang Lão Đại, điều này quả thật Lâm Đồng ta chờ được rồi.

Lang Lão Đại vẫn buồn bã lẩm bẩm nói:

– Cho dù cốc chủ có trở về thì vẫn như cũ, vẫn bị ả đàn bà đó khống chế, võ lâm anh hùng trái lại là một con rùa rút cổ.

Lâm Đồng hừ một tiếng nói:

– Lang Lão Đại, mi đừng nói những lời hồ đồ như vậy.

Lang Lão Đại giật mình hỏi:

– Ta nói không đúng sao?

Lâm Đồng đáp:

– Hoàn toàn không đúng. Nên biết năm xưa, cốc chủ nhường nhịn bà ta một là vì lệnh của sư phụ không thể vi phạm, hai là cốc chủ coi bà ta là tiểu sư muội yêu dấu. Mi nghĩ xem, cốc chủ lớn hơn bà ta gần ba mươi tuổi, cốc chủ không nhường mục ta sao? Nhưng là mục đó đã sớm cấu kết với họ Quan, nếu không phải đêm đó cốc chủ đích thân nghe được thì khi cốc chủ trở về nhiều lắm chỉ thu thập họ Quan mà thôi. Hai người đó bị thương bỏ chạy rồi.

Lang Lão Đại vừa nghe bật đứng dậy hỏi:

– Lão nói sao?

Lâm Đồng hỏi lại:

– Ta nói quả thật mi nghe không rõ sao?

Lang Lão Đại đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả nói:

– Mặc Vân Cốc lại sắp thấy hùng phong của ngày xưa rồi, ha ha ha...

Lâm Đồng nâng chén lên nói:

– Vì Mặc Vân Cốc cạm ly!

Lang Lão Đại lập tức quay người đến bên bếp lò, khom lưng lấy ra một vò rượu nói:

– Được, hôm nay chúng ta uống say. Ngày mai trở về Mặc Vân Cốc.

Lâm Đồng cười nói:

– Hôm nay uống say là phải rồi, nhưng ngày mai chỉ một mình ta trở về Mặc Vân Cốc.

Lang Lão Đại ngạc nhiên hỏi:

– Thế nào, cốc chủ không cần Lang Lão Đại nữa sao?

Lâm Đồng lắc đầu nói:

– Đừng hiểu lầm. Ngày mai ta về Mặc Vân Cốc, còn mi phải bắt đầu vì Mặc Vân Cốc mà hành sự.

Lang Lão Đại vuốt chòm râu đỏ nói:

– Đại tổng quản cứ dặn dò!

Lúc này, Lâm Đồng mới nói với Lang Lão Đại:

– Mặc Vân Cốc có thập đại võ sĩ, giờ đây còn lại trong Mặc Vân Cốc chỉ có hai người là Cung Thái Ất và Trương Bư. Cốc chủ nhớ nhung người xưa, nhất định muốn ta tìm bọn người về Mặc Vân Cốc. Nay ta tìm mi cũng muốn mi đi tìm bảy người Thạch Bắc Đẩu nhất tề trở về Mặc Vân Cốc.

Lang Lão Đại vừa nghe chau mày nói:

– Bọn bảy người Thạch Bắc Đẩu trú ở trong núi Phục Ngưu, muốn ta tìm họ chỉ e phải đi mười ngày nửa tháng. Lúc bọn ta về Mặc Vân Cốc thì đã qua năm mới rồi.

Lâm Đồng đưa tay vào ngực lấy ra một tờ ngân phiếu giao vào tay Lang Lão Đại nói:

– Đây là năm trăm lượng ngân phiếu, cốc chủ muốn bọn mi mua ngựa để cưỡi. Đầu tiên, mi mang ngân phiếu đến Lam Quan đổi bạc. Tốt nhất ở tại Lam Quan mua tám con ngựa tốt. Mi biết nhà họ La, ngoài thành Lam Quan nuôi nhiều giống ngựa tốt để bán, tự mình đi chọn lấy.

Lang Lão Đại cũng không khách sáo, lấy ngân phiếu nhét vào trong ngực rồi

xé một miếng đùi thỏ nhét vào tay Lâm Đồng, thúc giục lão ăn rồi nói:

– Sáng sớm ngày mai, tổng quản đi một đàn, ta đi một nẻo, ước chừng mười ngày bọn ta sẽ về đến Mặc Vân Cốc.

Lâm Đồng cười nói:

– Chỉ chờ các vị đến đầy đủ, cốc chủ có thể dẫn các vị đi đánh giết một trận.

Lang Lão Đại hào khí ngất trời nói:

– Ta chờ đợi ngày này đã lâu.

Lâm Đồng cười ha hả rồi lại nói:

– Có một việc ta quên nói với mi.

Lang Lão Đại tròn xoe mắt hỏi:

– Việc gì?

Lâm Đồng đáp:

– Lần này cốc chủ trở về, người đã bệnh đến còn da bọc xương, mang bệnh lao trầm trọng thật là đáng thương.

Lang Lão Đại hỏi:

– Tại sao vậy?

Lâm Đồng đáp:

– Đêm đó, cốc chủ đội mưa tuyết bỏ đi bị phong hàn mang bệnh nhiều năm cơ hồ chết ở bên ngoài, nếu không phải người gặp được một người trẻ tuổi họ Kim, e rằng đã chôn xương nơi xứ người rồi.

Lang Lão Đại giật mình nói:

– Nói như vậy võ công của cốc chủ...

Lâm Đồng đáp:

– Toàn bộ truyền thụ cho chàng họ Kim, giờ đây người thay mặt cốc chủ xông pha hiểm trận chính là họ Kim này.

Lang Lão Đại hỏi lại:

– Hắn tên gì?

– Kim Tiểu Sơn.

Lang Lão Đại giật mình uống cạn chung rượu nói:

– Kim Tiểu Sơn, vàng giống một tòa núi nhỏ, nghe ra đầy mùi vị tiền bạc, tên họ tầm thường.

Lâm Đồng mỉm cười nói:

– Đừng có phân tích bậy bạ. Tên họ tầm thường là do phụ mẫu đặt ra, chỉ cần con người không tầm thường là được rồi.

Hai người chạm chung với nhau, uống cạn chung rượu đầy.

o O o

Việc trong Mặc Vân Cốc quả thật rất nhiều, tử như thám thính Ngũ Nguyệt Hoa trang không chỉ phái ra mười người. Kim Tiểu Sơn sáng sớm cũng ra khỏi Mặc Vân Cốc, chàng phụng mệnh đại thúc đi thôn Lão Kim Khoáng đón Tiền Phụng. Đương nhiên chàng không biết dụng ý chính của đại thúc là vì chàng. Vì Thủy Hành Vân cũng nhìn ra được a đầu Tiền Phụng yêu thích Kim Tiểu Sơn, mà Kim Tiểu Sơn lại sắp hai mươi tuổi rồi, nếu có thể khiến chàng thành gia thất vĩnh viễn ở trong Mặc Vân Cốc thì đây là một chuyện tốt đẹp. Còn Kim Tiểu Sơn cảm thấy đại thúc muốn Tiền Phụng đến để hầu hạ cho lão.

Kim Tiểu Sơn không đến thôn Lão Kim Khoáng trước, chàng phi ngựa đến thôn Quá Sơn Lãnh vì Thủy đại thúc nói qua Biển đại thúc là đệ nhân giang hồ, Mặc Vân Cốc đang cần người như lão.

Lúc này, trời lạnh, đất đóng băng, những người đãi vàng trên Kim Sa Hà đã về quê hương. Họ cả năm gian khổ đãi vàng bên bờ Kim Sa Hà duy chỉ có năm nay là yên bình nhất vì thổ phỉ chung quanh đột nhiên biệt tích hết. Họ có thể đem được vàng bạc mà mình gian khổ mới có được trở về nhà. Thật không phải dễ, việc này chỉ có trong lòng Đồng ngũ gia mới hiểu rõ. Đây đều do Kim Tỷ tiêu cực của thôn Lão Kim Khoáng ban cho.

Khi Kim Tiểu Sơn đến thôn Quá Sơn Lãnh, Biển đại phu đang đi dạo ngoài đầu thôn. Thấy Kim Tiểu Sơn phi ngựa đến, lão cười hỏi:

– Tiểu tử, có phải vì căn bệnh quý thường đó của đại thúc mi mà đến đây tìm ta chăng?

Kim Tiểu Sơn vội nhảy xuống ngựa thì lễ nói:

– Thủy đại thúc không còn căn bệnh quý thường nữa. Bây giờ đã rõ chân tướng thực, đã biểu hiện ra khí khái của đại nam nhân rồi.

Cười ha hả, Biển Hòa lại hỏi:

– Thế thì mi đến đây có việc gì? Có phải rời đại thúc rồi chăng?

Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói:

– Cuộc đời này của vãn bối không thể rời bỏ đại thúc. Đến đây là để mời Biển đại phu đến ngụ ở Mặc Vân Cốc.

Biển Hòa không ngạc nhiên, lặng lẽ nói:

– Đây là ý định của Thủy Hành Vân.

Kim Tiểu Sơn tiếp lời:

– Cũng là ý của tiểu tử.

Chàng bèn lấy ngân phiếu dâng lên. Biển Hòa kéo Kim Tiểu Sơn vào nhà nói:

– Ta ở đây đã quen rồi. Nhưng thành ý của các vị nên đến Mặc Vân Cốc ở một thời gian rồi hãy quyết định. Ngân phiếu này ta cũng mặt dày nhận lấy.

Kim Tiểu Sơn vui mừng nói:

– Thế thì thỉnh đại thúc lập tức lên đường.

Biển Hòa hỏi lại:

– Cần gì gấp như vậy?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Mặc Vân Cốc ngày nay đang là lúc mây đen phủ đầu, sấm chớp âm âm. Một trận đại chiến không biết ngày nào nổ ra. Tiểu tử thân bên ngoài mà lòng cứ lo cho Mặc Vân Cốc, đâu có thể ở bên ngoài rong chơi được.

Biển Hòa mỉm cười nói:

– Cuối cùng ta hiểu rồi, chắc chắn Mặc Vân Cốc thiếu một thầy lang. Đại thúc mi và mi đã nhắm đến Biển Hòa ta.

Lão bèn đi vào phòng ngoảnh đầu nói:

– Như vậy Mặc Vân Cốc sẽ xảy ra chuyện, thế thì ta chỉ mang theo rương thuốc đi với mi là đủ rồi.

Kim Tiểu Sơn gật đầu cười nói:

– Thỉnh Biển thúc đi đó là hy vọng Biển thúc có thể ở lâu dài trong Mặc Vân Cốc. Thủy đại thúc cũng có người hàn huyên chứ không mong Biển đại thúc trị thương gì cho ai, vì không người nào muốn bị thương.

Biển Hòa vừa nghe cười ha hả...

o O o

Một con ngựa, trên lưng ngựa là Biển Hòa. Kim Tiểu Sơn kéo dây cương ngựa đi phía trước thật nhanh thẳng về thôn Lão Kim Khoáng, vì Kim Tiểu Sơn còn phải đón Tiền Phụng vào Mặc Vân Cốc. Đương nhiên đây cũng là lời dặn dò của Thủy Hành Vân, mà cũng là việc mong muốn trong lòng Kim Tiểu Sơn. Đường dài hơn bốn mươi dặm, khi mặt trời ở đỉnh núi thì đã đến nơi. Tuyết phủ trong hoang sơn vẫn chưa chảy mà mây trên trời lại cuộn cuộn, gió tây bắc mới thổi một trận mà hạt tuyết giống như cát đã bắt đầu lăn tròn trên mặt đất.

Kim Tiểu Sơn cột ngựa bên ngoài tửu điểm Tiền gia. Chàng và Biển Hòa đẩy cửa tửu điểm bước vào. Lúc này, người ngồi đầy cả trong phòng làm Kim Tiểu Sơn giật mình. Người cả một thôn Lão Kim Khoáng tập trung ở đây, còn cha con Tiền chưởng quầy đang ngồi ở trong quầy, trong tiếng bàn tán ồn ào không biết đám

người này xôn xao chuyện gì. Không ngờ mọi người thấy Kim Tiểu Sơn cùng một lão già bước vào, toàn bộ đứng bật dậy nghinh đón, nhiều người cao hứng kêu lên:

– Được cứu rồi, được cứu rồi!

Kim Tiểu Sơn còn đang ngạc nhiên, Tiền Phụng đã chạy qua kéo vạt áo Kim Tiểu Sơn nói:

– Huynh tại sao đến đây?

Kim Tiểu Sơn lại giật mình quay người nắm tay Biển Hòa nói:

– Hình như người ta không hoan nghênh tiểu tử đến, đại thúc chúng ta đi.

Tiền Phụng phụng phịu nói:

– Ai bảo không hoan nghênh huynh đến chứ? Đương lúc người toàn thôn ở nơi đây đợi huynh, huynh lại muốn bỏ đi, xem muối có tha huynh không?

Nàng ngẫm véo trên tay Kim Tiểu Sơn một cái, Kim Tiểu Sơn cau mày suýt chút nữa kêu lên.

Lúc này, Tiền chưởng quầy mỉm cười bước đến hỏi:

– Có phải Biển đại phu ở Quá Sơn Lãnh không? Mời ngồi!

Đã sớm có một bàn, mọi người đều đứng dậy nhường chỗ ngồi. Tiền chưởng quầy dẫn dò Tiểu Ngũ Tử:

– Bảo đầu bếp chuẩn bị rượu thịt.

Kim Tiểu Sơn ngồi xuống, nhìn người trong phòng hỏi:

– Nhân rồi việc cày cấy, mọi người tụ tập ở đây để nói chuyện phiếm phải không?

Tiền chưởng quầy lắc đầu thở dài đáp:

– Nếu được nhân rồi như vậy thì tốt rồi. Bây giờ mọi người tụ tập ở đây không có gì khác là họ Quan lại đến thông báo mùa xuân vừa đến là phải dời thôn đi. Mọi người đang vì chuyện này mà sầu não...

Kim Tiểu Sơn cười lạnh hỏi:

– Chu vi thôn Lão Kim Khoáng mười mấy dặm, họ Quan nói là của lão, lão có chứng cứ gì?

Tiền chưởng quầy nhìn mọi người rồi mới nói với Kim Tiểu Sơn:

– Việc hai mươi năm trước nơi đây xảy ra bọn người đãi vàng mất tích, thừa kiện đến tuần phủ nha môn ở Lạc Dương, nhưng họ Quan có biện pháp, lão thắng kiện, ngay cả quan phủ trong vùng cũng bảo hộ cho họ Quan.

Kim Tiểu Sơn hừ lạnh một tiếng nói:

– Đừng nghe họ Quan hù dọa, nếu lão lại đến thôn Lão Kim Khoáng nhiều lời bảo lão lấy ra chứng cứ. Quan phủ không phải do nhà lão mở ra. Lão gia tuần phủ năm đó còn chưa chết, mọi người bất bình thì thừa kiện lão thẩm tra lại án

này.

Tiền chưởng quầy lắc đầu nói:

– Thân thuộc của đám người tử nạn năm đó không biết đi về đâu. Hơn nữa, dân làng đều là người thực thà, ai dám đối đầu với lão họ Quan?

Kim Tiểu Sơn vừa nghe lại nói:

– Các vị cứ yên tâm mà ở lại, họ Quan khoa trương không được mấy ngày. Thủy đại thúc đang thám thính Ngũ Nguyệt Hoa trang, nơi đó là hang ổ của huynh đệ họ Quan. Mấy ngày nay không biết tìm được không? Hôm nay ở đây lại xảy ra việc buồn lo khiến các vị hưởng tết không an tâm. Dứt khoát sớm mai ta sẽ tìm lên Quan gia trang thuận tiện thay các vị nói lý lẽ.

Người trong thôn Lão Kim Khoáng đã sớm tin tưởng Kim Tiểu Sơn. Giờ nghe nói không ai không mừng rỡ. Chỉ có Tiền Phụng đứng bên cạnh thấp giọng nói:

– Huynh lại muốn đi Quan gia trang mạo hiểm rồi!

Kim Tiểu Sơn cười nhạt đáp:

– Họ Kim ta không phải là nhân vật hiệp khách gì, nhưng là nhân vật giữa đường thấy bất bình phải ra tay. Ta cũng nghĩ thông suốt, đã học được bản lĩnh có thể thay mọi người làm chút sự việc thì không thể sai lầm.

Biển Hòa vuốt râu gật đầu nói:

– Ngày mai trông chờ vào mi.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Trời đất còn không tự cao tự đại. Lão họ Quan là nhân vật ba đầu sáu tay gì. Hiện giờ, Kim Tiểu Sơn này đều biết rõ huynh đệ họ lừa gạt khắp nơi, cũng lừa gạt trên đầu Thủy đại thúc ta. Ta đi trước là giáo huấn Quan lão đại, ta muốn lão chờ đó để nhặt lấy thi thể huynh đệ của lão.

Tiền Phụng kinh hãi nói:

– Đừng nói những lời kinh khiếp người như vậy.

Kim Tiểu Sơn trề miệng cười lạnh nói:

– Lúc đó nếu khiến huynh tức giận không chừng một ngọn đuốc thiêu sạch hang ổ của lão. Huynh xem lão có thể làm được gì kể di dân như ta từ nơi xa xôi thôn Đại Hồ Thụ, Hồng Động, Sơn Tây đến đây...

Đêm nay, tử điểm Tiền gia quả thật náo nhiệt, ngay cả số rượu mà Tiền chưởng quầy chuẩn bị ăn tết cũng đều đem ra hết. Tất cả người trong thôn Lão Kim Khoáng ăn uống trong quán đến canh hai mới tan đi.

Người đi rồi, ngay cả Biển đại phu cũng đi nghỉ ngơi. Tiền chưởng quầy và Tiền Phụng lúc này mới ngồi nói với Kim Tiểu Sơn. Tiền chưởng quầy hỏi:

– Tiểu huynh đệ, lần này về đây nhất định có chuyện khác.

Kim Tiểu Sơn nhìn Tiền Phụng cười đáp:

– Đại thúc nói rằng muốn A Phụng lên Mặc Vân Cốc để ở nên phái tiểu tử đến đây đón A Phụng.

Tiền chưởng quầy trước tiên ngạc nhiên rồi lập tức cười hỏi:

– Là ý của Thủy lão hay là của tiểu huynh đệ?

Kim Tiểu Sơn ngượng ngập đáp:

– Kỳ thực, kỳ thực cũng là ý của tiểu tử, chỉ sợ Tiền chưởng quầy không đồng ý nên Thủy đại thúc nói nếu lão nhân gia cũng đồng ý thì cùng đến ở trong Mặc Vân Cốc thì càng tốt.

Tiền chưởng quầy mỉm cười một câu nói:

– Ta hỏi thêm một câu, về ở trong Mặc Vân Cốc về sau ra sao?

Kim Tiểu Sơn ngẩn ngơ đáp:

– Ở trong Mặc Vân Cốc về sau thì...

Chàng nhìn Tiền Phụng ngồi bên cạnh hồi lâu vẫn không nói tiếp.

Tiền Phụng vội cười hỏi:

– Ý của phụ thân là hỏi huynh, tửu điểm của họ Tiền phải làm sao?

Kim Tiểu Sơn vội tiếp lời:

– Thế thì đừng mở cửa, trong Mặc Vân Cốc không thiếu chỗ ăn ở cho nhị vị.

Nhẹ lắc đầu, Tiền chưởng quầy nói:

– Lão phu không phải vì việc phạm tục ngày ba bữa, tối một chỗ ngủ đâu, mà là lo lắng cho A Phụng. Tiểu tử mi thấy sao?

Kim Tiểu Sơn ấp úng một hồi mới nói:

– Tiểu tử... nghĩ... Thủy đại thúc nhất định đã có an bài, nếu không đã không bảo tiểu tử đến đón A Phụng.

Mỉm cười gật đầu, Tiền chưởng quầy nói:

– Có lẽ vậy!

Lão liền đứng dậy nói với Tiền Phụng:

– Ngủ đi, ngày mai hấn còn việc phải lo. Phải nghỉ sớm mới được.

o O o

Giống như anh hùng xuất chinh, khi Kim Tiểu Sơn rời thôn Lão Kim Khoáng, người trong thôn tập trung đưa chàng đến đầu thôn. Kim Tiểu Sơn không dám nhìn kỹ ánh mắt của từng người vì trong đôi mắt của họ đều bộc lộ hết niềm tin, đem hy vọng toàn bộ phó thác lên vai chàng. Đây là một áp lực nặng nề. Bây giờ chàng

đang đi từng bước về thung lũng phía Bắc, đi đến tòa trang viện nguy nga giàu có của Quan Kim.

Người chàng vừa mới khuất sau dốc núi phía bắc không lâu. Đột nhiên tiếng vó ngựa dồn dập vang lên. Bất giác, chàng nhón chân nhìn về xa xa. Chàng thấy một đám kỵ mã đang từ sơn cốc phía trái xông ra. Sau lưng của đám kỵ mã này lại thấy hai con chó dữ lông đen sáng bóng. Họ khẩn trương phi về hướng này.

Kim Tiểu Sơn hai tay chống bên sườn, mặt tươi cười đứng giữa sơn đạo nhìn về phía trước. Khoảng mười mấy trượng là bậc thang đá xanh đi thẳng đến trang viện trong thung lũng. Kỵ mã tổng cộng năm mươi người. Người đi đầu quả thật trùng hợp đó là Quan Kim. Sát sau lưng lão chính là Lệnh Hồ Giáp. Trên sống mũi hắn là vết sẹo lớn mới vừa lành. Một bên là tên võ sĩ mặt đỏ, mắt cá. Họ thấy Kim Tiểu Sơn không ai không nghiêng răng ken két, ngay cả hai con chó dữ cũng gầm gừ muốn nhào lên để cắn. Cười ha hả, Kim Tiểu Sơn nói:

– Các vị đi đường bình an chứ?

Mặt đỏ của Quan Kim lạnh lẽo hỏi:

– Họ Kim, mi đến đây làm gì?

Kim Tiểu Sơn khiêm tốn đáp:

– Chúng ta là láng giềng, đến đây thăm lão, lẽ nào sai lầm chăng?

Quan Kim hừ một tiếng nói:

– Ai là láng giềng của mi? Cút đi!

Kim Tiểu Sơn không giận, trái lại mỉm cười. Chàng đưa tay chỉ Quan Kim nói:

– Quan lão gia quá chóng quên. Mấy hôm trước Kim Ký tiêu cục của ta thay lão áp tiêu một chuyến, lẽ nào mới đó lão đã quên sạch sao?

Hừ lạnh, Quan Kim hùng hổ nói:

– Tiểu tử mi đến cũng đúng lúc lắm. Có việc Quan Thái gia muốn nói với mi. Mi đứng cho vững để nghe kỹ.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Lão thấy chưa, hôm nay Kim Tiểu Sơn này đúng lúc đến bái kiến Quan lão gia. Nếu không, có việc muốn nói với ta, lão phải phái người đi tìm vậy phiền hà quá nhiều.

Quan Kim nghiêng răng nói:

– Đừng nhiều lời, nghe xong lời của ta mi phải lập tức rời khỏi đây. Quan gia trang không nghênh tiếp hạng người như mi.

Kim Tiểu Sơn nhìn hai con chó ngồi xổm trước ngựa của Quan Kim, lẩm bầm nói:

– Người có tiền coi khinh kẻ nghèo nàn. Bây giờ cái mặt to của lão kéo dài đến giống như hai con súc sinh này...

Lệnh Hồ Giáp đứng bên cạnh đã đưa miệng mắng:

– Câm mồm!

Kim Tiểu Sơn lạnh lẽo cười nói:

– Nơi đây có chủ của mi, đâu có chỗ cho bọn nô tài như mi lên tiếng. Nếu muốn ta cho mi một câu: “Tiểu tử mi trong mắt của họ Quan không chừng còn nhẹ hơn hai con chó đen này”.

Lệnh Hồ Giáp quá giận, bay người qua khỏi lưng ngựa, đại phá đao nắm chắc trong tay, miệng gầm lên:

– Lão tử giết mi!

Nhưng người của Lệnh Hồ Giáp chưa kịp đáp xuống đất, Quan Kim đã kêu lên:

– Trở lại!

Người Lệnh Hồ Giáp vừa đáp xuống đất đã quay đầu nói:

– Trang chủ để thuộc hạ giết hấn...

Quan Kim giận bảo:

– Trở lại!

Lệnh Hồ Giáp bước nhanh trở về bên con ngựa. Nghe Kim Tiểu Sơn cười nói:

– Ô, coi như đã huấn luyện thành thực, nghe lời giống hệt hai con chó đen nhỏ này.

Lệnh Hồ Giáp tức giận dậm chân, bộ dạng ba người kia cũng bộc lộ phần nộ cứ nhấp nhồm muốn xông lên liều mạng.

Quan Kim vung roi ngựa cười lạnh nói:

– Quan thái gia nói cho mi biết. Đất ở thôn Lão Kim Khoáng này là của họ Quan ta. Bây giờ, ta muốn xây một Quan gia trại ở đó. Đất đai ta muốn lấy lại. Kim Ký tiêu cục của bọn mi ở nơi đó cũng không được mở nữa. Lần trước, Tọa Sơn Hồ Trương Diệu dùng một ngọn đuốc đốt sạch nhà mi, lần này bọn mi có đến cũng đừng xây cất lại, hãy tìm nơi khác đi.

Kim Tiểu Sơn cười nhạt nói:

– Lão nói đến Tọa Sơn Hồ Trương Diệu đã chết đó. Hấn đốt Kim Ký tiêu cục của ta. Ta theo luật lấy mạng của hấn, cũng quét sạch hang ổ của hấn. Đối với ta mà nói coi như có lời rồi...

Lời này của chàng vừa nói ra, Quan Kim và bốn tên võ sư hộ viện đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt rất khó coi.

Kim Tiểu Sơn cười lạnh lại nói:

– Bây giờ lão đột nhiên muốn ta dời tiêu cục đi, Quan lão gia dựa vào cái gì vậy?

Quan Kim kêu lên:

– Nơi đó là đất của ta.

Kim Tiểu Sơn hỏi lại:

– Lão nói đất của lão thì là đất của lão sao?

Quan Kim giận hỏi:

– Mi muốn sao?

Kim Tiểu Sơn chỉ tòa trang viện của Quan gia nói:

– Nếu ta nói tòa trang viện đó là của Kim Tiểu Sơn ta thì sao?

Quan Kim giận đến hàm râu dựng ngược nói:

– Mi dựa vào cái gì mà nói là của mi?

Kim Tiểu Sơn không vừa hỏi lại:

– Lão dựa vào cái gì nói đất của thôn Lão Kim Khoáng là của họ Quan?

Quan Kim hầm hừ nói:

– Dựa vào câu nói của Quan phủ tuần phủ, nha môn Lạc Dương còn có sổ sách để tra.

Kim Tiểu Sơn ngửa mặt lên trời cười ha hả, chỉ Quan Kim nói:

– Có phải lão nói lão già Tư Đồ Tráng đó không?

Quan Kim giận cực kỳ, run rẩy trên lưng ngựa nói:

– Hay cho tiểu tử, ngay cả phủ đài đại nhân cũng bị tiểu tử mi tùy tiện mắng mỏ.

Kim Tiểu Sơn hừ một tiếng nói:

– Lão tham quan Tư Đồ Tráng đó không biết đã nhận bao nhiêu tiền của đút lót của họ Quan rồi. Tổ bà nó, nếu ta nổi nóng, ta cũng sẽ thu thập lão.

Quan Kim bật kêu lên:

– Lẽ nào mi còn dám đến thành Lạc Dương tạo phản?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Có gì không dám. Nếu cần thiết!

Quan Kim giận đến cơ hồ té lăn xuống ngựa. Hắn đưa roi chỉ mặt Kim Tiểu Sơn và nói:

– Đừng cho rằng mi có một Diêm Vương Thoa thì hoành hành bá đạo. Vừa qua năm mới, bọn mi lập tức dọn nhà cút đi. Nếu không một ngọn lửa sẽ đốt sạch...

Kim Tiểu Sơn đột nhiên nghiêm sắc chỉ mặt Quan Kim và nói:

– Họ Quan trước tiên phải rửa sạch tai nghe cho rõ, nếu lão dám động đến một căn nhà của thôn Lão Kim Khoáng thì Kim Tiểu Sơn ta giết sạch Quan gia trang đến gà chó cũng không tha, một ngọn đuốc đốt sạch đại trang của lão.

Quan Kim giận nói:

– Người dám!

Kim Tiểu Sơn cười nhạt hỏi lại:

– Có gì không dám, trên giang hồ có mấy ai dám đối đầu với Mặc Vân Cốc.

Lời nói này của Kim Tiểu Sơn khiến Quan Kim đặc biệt chú ý, chỉ thấy Quan Kim giật mình rồi lập tức hỏi lại:

– Mi nói cái gì? Mặc Vân Cốc do tiểu đệ ta chấp chưởng. Tiểu tử mi đừng đem Mặc Vân Cốc ra để dọa đại gia.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Không sao, tiểu đệ lão tên Quan Hạo chứ gì? Hắn đồng mưu với Tần Ngọc Nhân của Võ Quan Diệp Phong Lãnh gạt đến mức đại thúc ta chết đi sống lại. Coi như gạt người chết không đền mạng nhưng còn may đại thúc ta là người tốt số phát giác được đôi biểu huynh đệ giả mạo đó, do ta xuống tay khiến hai người họ lẫn đám thủ hạ chạy hết khỏi Mặc Vân Cốc. Lúc đầu ta còn cho rằng, hắn tất chạy đến đây cùng lão huynh già hội họp bàn kế, không ngờ hắn còn có Ngũ Nguyệt Hoa trang. Điều này không trách lão thái gia không biết. Không trách, không trách!

Quan Kim vừa nghe, sắc mặt biến đổi nói:

– Mi làm sao biết còn có Ngũ Nguyệt Hoa trang. Tiểu tử mi thật đáng chết ngàn lần!

Kim Tiểu Sơn đáp:

– Vốn ta không biết. Hôm đó tuyết rơi nhiều trong Đại Sơn, ta vô tình gặp phải một tên mất hí. Tiểu tử đó là một con sói háo sắc. Không khác gì phụ thân hắn, vì phụ thân hắn không phải là Nhân Diện Lang sao?

Quan Kim nói:

– Tiểu đệ đệ của ta trước nay thích ở trong Tây Phụng Cốc.

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói:

– Đúng, đúng! Cảnh trí nơi đó quả tuyệt vời. Có ngôi nhà ngói đỏ đó xây dựng tinh xảo.

Quan Kim hỏi gấp:

– Mi đến Tây Phụng Cốc để làm gì?

Kim Tiểu Sơn đáp:

– Ta chỉ là đi ngang đường không may lại phá hảo sự của tên tham dâm háo sắc. Sau lần hiểu lầm này, ta đã sớm quên việc đó rồi. Nào ngờ ngày thứ ba khi ta trở về, hắn lại mang mấy tên võ sĩ của Ngũ Nguyệt Hoa trang chặn đường ta. Quan thái gia của ta ơi, đương thời ta khuyên nhủ mấy lời chỉ muốn cảm hóa can qua

biến thành ngọc bạch cho mọi người vui vẻ nhưng mà tên mất hí đó một mực không đồng ý còn ác độc cắt một miếng thịt trên cánh tay của ta.

Chàng vừa sờ vào cánh tay trái, giống như muốn vén áo lên để xem vết thương.

Quan Kim vừa nghe đắc ý cười nói:

– Tại sao không giết mi, đáng tiếc, đáng tiếc!

Kim Tiểu Sơn cười đáp:

– Thật rất đáng tiếc! Một đao đánh trộm của hãn nếu không phải hãn mong mỗi lập công, nếu không phải hãn dâm loạn nữ nhân đến mất đi quá nhiều chân khí thì e rằng cái đầu của ta đã rơi xuống đất.

Quan Kim cười lạnh nói:

– Cắt thủ cấp mi xuống đó là việc sáng tối, tiểu đệ ta nhất định có cách lấy mạng mi. Mi chờ xem.

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói:

– Hừ, hãn vĩnh viễn không có cơ hội lấy đầu ta rồi.

Quan Kim giật mình hỏi:

– Tại sao?

Kim Tiểu Sơn đáp:

– Kẻ chết rồi còn có bản lĩnh lấy được thủ cấp người còn sống sao?

Quan Kim toàn thân chấn động, buông miệng nói:

– Cầu tặc, mi chết đi, vậy hãn lại cho ta.

o O o